

Jensen-Aale: Efter at Lovforslaget har faaet den Skikkelse, hvori det nu fremtræder, og hvorved det i høj Grad er blevet forringet, skal jeg anbefale mit Parti og andre at stemme imod det.

Veistrup: Det Resultat, som er fremgaet af Gaarsdagens Arbejde, er af den Beskaffenhed, at vi ikke ser os i Stand til at medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, men tværtimod maa modsætte os, at det føres ud i Livet. Efter de Forventninger, som er vakt angaaende Landbrugets Rentabilitet, vil Lovforslaget, ført ud i Livet, blive en Skuffelse; det vil vi ikke være med til, og vi maa derfor anbefale at stemme imod.

Lange: Da Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet, er af den Beskaffenhed, at vi ikke kan medvirke til dets Gennemførelse, maa jeg anbefale mine Partifæller at stemme imod det. Det, der gør, at vi maa tage denne Stilling, er særlig de Bestemmelser, man har indført i Konverteringsafsnittet — det Afsnit, som vi havde ønsket skulde være hurtigt gennemført — om en tvangsmæssig Nedsættelse af Indlaansrenten og de efter vor Mening upraktiske Bestemmelser om en tvangsmæssig Nedsættelse af Udlaansrenten samt Forhøjelsen af Konverteringsafgiften. Endelig maa vi stemme imod, fordi Moratorieafsnittet, selv om det er undergaaet en betydelig Forbedring, alligevel bygger paa Principper, som vi ikke har kunnet tiltræde. Jeg anbefaler altsaa mine Partifæller at stemme imod Lovforslaget.

Statsministeren (Stavning): Jeg vil ikke undlade at udtale en Beklagelse over den Skæbne, denne Sag har faaet ved den Indflydelse, som er øvet fra det Parti, der endog almindelig betegner sig som særlig repræsenterende Landbruget. Regeringen har stadig anerkendt Berettigelsen af at gennemføre saadanne Hjælpeforanstaltninger, som Krisen nødvendiggjorde over for det Erhverv, Landbrugserhvervet, som efter vor Opfattelse har saa stor samfundsmæssig Betydning, at det er rimeligt, at Samfundet som Helhed søger at sikre og opretholde dette betydelige Erhverv og om muligt ogsaa økonomisk at dygtiggøre det. Saadanne Betragtninger har været Udgangspunktet for det Lovforslag, der for nogle Maaneder siden blev fremsat af Regeringen, og hvis Skæbne man nu er i Færd med at besegle. Den Maade, hvorpaa Lovforslaget er blevet behandlet, har ikke kun-

net undgaa at vække nogen Forundring; navnlig bemærkede jeg i Gaar den ejendommelige Anvendelse af stærke Ord, som den ærede Ordfører (Hauch) gjorde sig skyldig i over for Regeringen, som han Gang paa Gang stemplede som en Regering, der ikke havde villet forhandle om denne Sag.

Det vil under Hensyn hertil være rimeligt at genkalde i Erindringen, hvorledes det egentlig forholder sig med hele denne Sags Behandling. Ved Afslutningen af Forhandlingerne om Kriselovgivningen i Slutningen af Aaret 1933 var det Venstre, som fremsatte Ønske om en sagkyndig Kommission til Undersøgelse af Gældsforholdene i Landbruget, og Venstre, der selv foreslog, at denne Kommission skulde have Tid til at gøre dette Arbejde indtil 1. September 1934. Kommissionen blev nedsat, men af forskellige Aarsager blev der paa et langt tidligere Tidspunkt, end Kommissionens Arbejdsplan berettigede til, et ualmindeligt Hastværk om Sagen. Det er muligt, at den Omstændighed, at en Professor, der ikke var Medlem af Kommissionen, havde udarbejdet et selvstændigt Forslag angaaende Moratorieordning, hvilket var drøftet baade med Venstre og Det konservative Folkeparti, har øvet nogen Indflydelse paa de Bestræbelser for at faa hurtig Gang i Tingene, som udfoldedes paa det Tidspunkt, da Rigsdagssamlingen normalt skulde have været afsluttet. Der blev i hvert Fald omkring den 1. Maj fremsat et uhyre stærkt Krav om Fremskyndelse af Sagen, for det hastede, der var saa og saa mange Tusinde, som ellers vilde gaa til Grunde, og det var nødvendigt, at denne Sag blev fremmet hurtigere end oprindeligt beregnet. Under Tillægsbevillingslovens Behandling erklærede Venstres ærede Ordfører i Folketinget den 11. Maj, at det havde uhyre Hast — man vil kunne finde Udtalelsen i Folketingstidenden Sp. 5199, hvor Venstres ærede Ordfører fremhævede Nødvendigheden af, at det sagkyndige Udvalgs Arbejde blev forceret mest muligt. Da det ærede Medlem ogsaa talte om, at Regeringen maatte passe paa ikke at komme sidst, forstod man, at den ærede Ordfører her sigtede til det Forslag, som altsaa paa anden Maade var udarbejdet ved Siden af Kommissionsforslaget. Jeg kunde imidlertid allerede den 11. Maj, samme Dag da Henstillingen blev gjort, meddele, at jeg ved Samtale med Formanden for det sagkyndige Udvalg, Professor Axel Nielsen, havde faaet Tilsagn om, at man vilde søge at gøre Arbejdet færdigt til 1. Juni.

Dette skete, og derefter blev de nødvendige Forberedelser gjort. Navnlig var